

maatte være lige varmt interesserede i at fjerne denne Mistanke, saa at vi bør gøre vort yderste, for at ikke dette falske Skin, som er kastet paa os, bliver der, og det er for at opnaa dette, at det fjerde Forslag til Beslutning er fremsat, hvorved altsaa Rigsdagen, jeg forudsætter selvfølgelig med Regeringens Tilslutning, udtaler dette, at vi have intet andet Formaal for vort Forvarsvæsen end det at væge os mod Angreb og at væge vor Neutralitet, og Rigsdagen henvender sig i denne Beslutning til den høje Regering med den Opfordring, at den vil gøre sit til, naar Lejlighed dertil gives, at saa denne Neutralitet anerkendtes. Jeg ønsker, at denne Udtalelse maa høres og lyde overalt, hvor falske Rygter og Mistanke have sættet Rod, saaledes at vi kunne være betryggede her i vort lille Land mod al Frygt for at skulle indlade os paa europæiske Eventyr.

Jeg har anset det for fornødent at gennemgaa dette Forslag til Beslutning allerede nu, endstønt det formelt ikke staar paa Tingets Dagsorden, men da det er knyttet saa uadskilleligt til selve Indstillingen om Finansloven, som nu her foreligger, saa har jeg maattet gøre rede derfor, thi det er et Led i den hele Forstaaelse, som jeg anbefaler, og som jeg kun anbefaler under den sikre Forudsætning, at der herom er tilvejebragt Overensstemmelse mellem begge Rigsdagens Afdelinger med Hensyn til Indstillingerne. For øvrigt skal jeg ikke indlade mig paa hele den lange Række Enkeltheder i Indstillingen. Der var en Uoverensstemmelse mellem de to Ting, som omfattede et Beløb af ca. 3 Mill. Kr., det er blevet et historisk Tal, vi fende det fra 1885, og det gaar igen. Vi vide alle, at Folketinget sendte sin Finanslov fra sig med et Overskud af 3½ Million Kroner. Landstinget reducerede dette Overskud til omtrent ½ Mill. Kr., der var altsaa en Forskel af 3 Millioner. Vi have søgt at bese dette omvirkede Beløb, og jeg erkender, at Folketinget der har faaet Broderparten. Afgørelsen er den, at af de 3 Millioner, der var Tvist om, er Folketinget gaaet ind paa at bevilge de 700,000 Kr., Landstinget har frataget 2,300,000 Kr. Jeg siger det ikke for at hovere paa Folketingets Vegne, jeg siger det kun, fordi det er et Referat af det virkelige Forhold, og jeg erkender derfor ogsaa fuldt ud den Smødekommehed, der i den Henseende er bleven vist fra flere Sider. Under 1ste Behandling af Finansloven tillod jeg mig at gøre et foreløbigt Overslag over, hvad man gjorde Regning paa, at der kunde blive af Overskud paa dette Aars Fi-

nanslov, dersom det lykkedes os at føre den igennem som ordinær Finanslov. Jeg antog, at Overskuddet vilde blive noget som 2½ Mill. Kr. Dette Overslag har vist sig ikke just at være grebet ud af Luften, idet Overskuddet er blevet lidt mere, det er blevet omtrent 2,800,000 Kr. Det skyldes væsentligst den Omstændighed, at man i Finansudvalget har søgt at vende tilbage til det gamle sparsommelige Spor, som vi arbejdede i for 20 Aar siden. Man har ikke været med til længere at lade Millionerne rulle, og jeg har opfattet Finansudvalgets Arbejde i den Henseende under Belysning af, at man ventede, at man nu vilde komme til at naa til en ordinær Finanslov. Thi hvad er det, der har været Grunden til, at den gamle Tradition i Rigsdagen og særlig i Folketinget, specielt i Finansudvalget, har været fraveget saa stærkt i den sidste halve Snes Aar? Ja, jeg ved det af Erfaring; thi jeg har selv deltaget i mange Aar i Finansudvalgets Arbejde. Det har været dette, at enhver Beskræbelse for at spare paa andre Udgifter er med Nødvendighed bleven mødt med den Bemærkning: „Ja, hvad nytter det at spare, naar Pengene dog gaa til militære Udgifter og Fæstningsanlæg? Ville I da hellere lade Pengene bruge dertil end til at foretage andre Foranstaltninger, som der muligvis er mere Sympati for?“ Det er denne Praksis, som har været undergravende for den virkelige økonomiske Sparsommelighed i Rigsdagen, og en Del af det Udbytte, som jeg haaber og venter, skal komme, naar vi først ere komne paa ret Køl, paa fast Grund, er netop dette, at vi kunne genoptage denne gamle solide Praksis, som nu er mere fornøden end nogen Sinde; thi der findes ikke den Samfundsklasse i vort Folk, som ikke deler og deltager i samme Grad i dette: Nu maa vi spare, nu maa vi indskrænke vore Udgifter saa meget som muligt og da navnlig de uproduktive.

Naar vi staa over for et Overskud paa altsaa det meste af 3 Mill. Kr., vil jeg kun fluttelig udtale det Haab, at det maa lykkes os endnu i denne Rigsdagssamling at finde en Anvendelse for dette Overskud, som kan imødekomme den Trang og lette det Tryk, der hviler over Samfundet i det hele. Hvor langt det rækker? Det er sikkert nok, at et Par Millioner række ikke langt; men der er dog noget støttende og opmuntrende blot i dette, at de, der føle Trykket, ogsaa føle, at der er Beredvillighed til at komme dem i Møde, selv om det er med forholdsvis lidt. Jeg henstiller dette til begge Rigsdagens Afdelinger og den høje Regering, at det maa lykkes at finde en Ordning i denne Hense-